

Symbolika v lidském osudu.

Kdyby se lidé tak úplně nevyčerpávali a neztráceli v nutnostech a četných nicotnostech všedního života, ale chtěli také ještě trochu pozornosti věnovat tomu, aby bedlivěji pozorovali velké i malé děje a události ve svém okolí, muselo by jim velmi záhy vzejít nové poznání. Užasli by sami nad sebou a nechtěli by ani věřit, že něco tak nápadného mohli dosud bezmyšlenkovitě přehlížet. Jsou tu všechny důvody k tomu, aby soustrastně vrtěli nad sebou hlavami. Již při malém pozorování otevře se jim pojednou celý svět přísně spořádaného živého dění, ve kterém zřejmě lze poznávat pevné vedení vyšší ruky: Svět symboliky!

Tkví to hluboko v jemnohmotné části stvoření a jen nejzazší konce jako výběžky vstupují do pozemsky viditelného. Je to jako zdánlivě zcela klidné moře, jehož trvalé pohyby nejsou znatelné, nýbrž mohou být pozorovány jen ve svých posledních výběžcích u břehu. Člověk netuší, že s trochou pozornosti, při zcela nepatrném úsilí může jasně pozorovat činnost karmy, pro něho tak pronikavou a jím obávanou. Může se s ní seznámit důvěrněji. Často se probouzející strach u myslících lidí v důsledku toho znenáhla mizí a karma pozbývá své hrůzy. Pro mnohé lidi může to být cesta k vzestupu, když se naučí za pozemsky viditelnými ději vycítovat hlubší vlny jemnohmotného života a mohou ho pak sledovat. Tím vzniká časem přesvědčení o existenci nezbytně důsledných zvratných působení. Jakmile došel člověk jednou tak daleko, vpravuje se do toho zvolna krok za krokem, až konečně pozná přísně logickou a jednotnou hnací sílu

vědomé Božské vůle v celém stvoření, tedy ve světě hrubohmotném i jemnohmotném. Od té chvíle bude s ní počítati a dobrovolně se před ní skláněti. Pluje pak v síle, jejíž účinky mohou mu býti jen k užitku. Síla mu slouží, protože ji umí používat tím, že se do ní správně vpravuje a zaujímá k ní správné stanovisko. Tak může se zvrtné působení pro něho rozuzlovati jen jako nositel štěstí. S úsměvem pak vidí, jak se doslova vyplňuje každé biblické slovo, které se mu ve své dětské prostotě chtělo státi někdy kamenem úrazu a jehož plnění hrozilo státi se mu těžkým, protože podle jeho dosavadního mínění vyžadovalo otrockou mysl. Samovládny požadavek poslušnosti, jím nepřijemně dosud pocíťovaný, stává se znenáhla před jeho vidoucími zraky nejvyšším vyznamenáním, jakého se může dostat tvoru. Stává se opravdu Božským darem, který chová v sobě možnost nesmírného vývoje duchovních sil a který dovoluje osobně vědomé spolupůsobení v nádherném stvoření. Výrazy: „Kdo se ponižuje bude povýšen“, člověk musí se „pokorně skloniti před svým Bohem“, aby mohl vejíti do jeho království, že má „poslouchati a sloužiti“ a mnohé jiné biblické rady srážejí předem moderního člověka tímto prostým, dětským a přece tak výstižným způsobem vyjádření. Urážejí jeho hrdost, která tkví ve vědomí rozumového vědění. Nechce býti již tak slepě veden, chce sám vědomě poznávati a pak spolupůsobiti ve všem, aby se mu **z přesvědčení** dostalo vnitřního rozmachu, nutného ke všemu velikému. **A to není nesprávné!**

Člověk **má** při svém dalším vývoji státi ve stvoření vědomější, než tomu bylo dosud. Až pozná s radostí, že prosté biblické výrazy ve svém způsobu vyjadřování, který je tak cizí dnešní době, radí přesně právě k tomu, k čemu on sám také se rozhoduje a to dobrovolně s plným přesvědčením a znalostí

mocných přírodních zákonů, tu padá jako páska z jeho očí. Stojí ohromen před skutečností, že dosud zavrhoval staré nauky jen proto, že si je nesprávně vykládal a nikdy se vážně nesnažil řádně do nich vniknouti a uváděti je v soulad s dnešní schopností chápání!

Říká-li se tedy: „Podrobiti se v pokoře vůli Boží,“ nebo „po správném poznání mocných přírodních zákonů využítovati jejich účinky a působení,“ jest to **totéž**.

Síly, nesoucí vůli Boží, může využití člověk jedině tehdy, když je důkladně zkoumá, tedy poznává a podle nich se pak řídí. Avšak počítati s nimi a řídit se podle nich není ve skutečnosti nic jiného, než vpravení se do nich, tedy podrobení se jim! Znamená to nestavěti se **proti** těmto silám, nýbrž jíti **s nimi!** Jen tehdy, když člověk svou vůli přizpůsobí rázu těchto sil a jde s nimi stejným směrem, dovede využítovati moci těchto sil. To však není ovládnání sil, nýbrž pokorné podrobení se Božské vůli! I když člověk mnohé považuje za moudrost nebo vymoženost vědy, nemění to pranic na skutečnosti, že to všechno jest jen „nálezem“ nebo „vynálezem“ účinků stávajících přírodních zákonů, tedy Božské vůle. Člověk ji tím „poznal“ a jí se „přizpůsobil“, když ji používá a zhodnocuje. Je to jistě pokorné podrobení se vůli Boží! **Je to „poslušnost“!**

Ale nyní k symbolice! Všechno dění ve stvoření, tedy ve hmotnosti, musí ve svém koloběhu dosáhnouti správného zakončení, nebo, jak také se může říci, musí se uzavřít jako kruh. Proto podle zákonů stvoření všechno se také nezbytně vrací ke svému východisku, kde jedině může dojít svého konce, tedy rozřešení, rozuzlení, vybití, nebo pohasnutí činnosti. Tak je tomu s celým stvořením samotným a s každým jednotlivým dějem.

Z toho vzniká bezpodmínečné zvrtné působení, které opět vede za sebou symboliku.

Protože všechno konání musí končiti tam, kde povstalo, vyplývá z toho nutnost, že každý čin musí končiti v témže druhu hmoty, ve kterém vznikl. Jemnohmotný začátek musí míti tedy jemnohmotný konec, hrubohmotný začátek musí však i konec míti hrubohmotný. Jemnohmotné nedovedou lidé viděti, avšak hrubohmotný konec každého děje jmenují symbolikou. Tento konec jest pro ně sice pocítovatelný, ale většině lidí chybí k tomu vlastní klíč, tedy začátek. Tento začátek ve většině případů spočívá v předcházejícím hrubohmotném bytí.

I když větší část všeho dění zvrtného působení odehrává se při tom jen ve světě jemnohmotném, nemohla by takto pracující karma dosáhnouti nikdy úplného rozuzlení a vyčerpání, kdyby její konec nějakým způsobem nezasáhl do světa hrubohmotného a nestal se tam viditelným. Teprve tímto viditelným dějem, který odpovídá smyslu zvrtného působení, může býti běžící kruh uzavřen. Pak následuje úplné vyčerpání a oproštění, ať již je to podle druhu prvotního začátku dobré, nebo zlé, přináší-li to štěstí nebo neštěstí, požehnání nebo odpuštění v rozřešení. Tento poslední viditelný účinek **musí** nastati na témže místě, kde byl počátek, tedy u **téhož** člověka, který nějakým jednáním dal k němu kdysi podnět. V žádném případě nelze se mu vyhnouti.

Změnil-li se dotyčný člověk mezi tím vnitřně tak, že se v něm probudilo něco lepšího, než bylo jeho tehdejší jednání, nemůže zpětný účinek v důsledku svého druhu pevně zakotviti. Nenachází již stejnorodou půdu v duši usilující vzhůru, která se mezi tím stala světlejší a podle zákona duchovní tíže i lehčí ¹⁾.

Přirozeným následkem toho jest, že blížíci se kalnější účinek je rozložen světlým okolím dotyčného člověka a je tím značně oslaben. Vzdor tomu musí se však naplniti zákon koloběhu a zvratného působení ve své samočinně působící síle. Zrušení kteréhokoliv přírodního zákona jest nemožné.

Proto musí se takto zeslabené vracející se zvratné působení podle neochvějných zákonů projevit a dokončiti i **viditelně** hrubohmotně, aby se skutečně rozuzlilo a vyčerpalo, tedy pohaslo. Konec musí vplynouti do začátku. Vlivem světlého okolí nemůže však temná karma způsobiti dotyčnému člověku škodu. Tak se stává, že toto oslabené zvratné působení může účinkovati jen na bližší **okolí** tohoto člověka tak, že on octne se v postavení, kdy může dobrovolně učiniti něco, čehož druh odpovídá již jen **smyslu** zpět proudícího zvratného působení.

Oproti prvotní, nezlomené síle účinku jemu určeného zpět se vracejícího temného proudu není mu již způsobena bolest nebo škoda, nýbrž snad dokonce i radost. V tom je ten rozdíl.

To je pak **čistě symbolické** rozuzlení mnohé **těžké** karma, ale odpovídá to úplně zákonům ve stvoření a působí následkem změny duševního stavu takto samočinně. Proto zůstává to většině lidí často úplně neznámo. Karma se tím vyčerpala, neochvějně spravedlnosti bylo tím učiněno zadost až do nejjemnějších odstínů! V těchto pochodech, tak samozřejmých podle zákonů stvoření, je tolik mocných aktů milosti, jak jedině všemoudrost Stvořitele mohla je přivoditi v jeho dokonalém díle.

Je mnoho takových čistě symbolických rozuzlení při zvratných působeních, která by jinak těžce zasáhla!

Uvedme příklad: Člověk kdysi tvrdé, panovačné povahy uvalil těmito vlastnostmi na sebe těžkou karmu. Tyto vlastnosti projevovaly se utlačováním jeho bližních. Karma, živá ve své rázovitosti, koná svůj koloběh a musí dopadnouti na onoho člověka stejným způsobem, mnohonásobně silněji zpět. Blíží-li se tato karma, pak pronikne tento proud panovačnosti, v důsledku přitažlivosti jemnohmotné stejnorodosti často ohromně zesílený, celé jemnohmotné okolí postiženého. Tento proud působí rozhodujícím vlivem na hrubohmotné okolí, úzce související s tímto člověkem a vytvoří tím poměry, které nutí bývalého původce, aby trpěl pod stejnou panovačností a to v mnohem větší míře než trpěli kdysi jím trýznění bližní.

Když takový člověk dospěl však mezi tím již k lepšímu poznání a získal poctivou snahou o vzestup světlé a lehčí okolí, mění se tím samozřejmě i způsob posledního účinku. Podle stupně síly světla nového okolí člověka, kterého má tato karma stihnouti, pronikne toto světlo do vracejících se více nebo méně hustých temnot a učiní tyto temnoty více nebo méně neškodnými. Při velikém vzestupu kdysi tak panovačného člověka, tedy při neobyčejném polepšení viníka může nastati případ, že vlastní účinek karmy je takřka zrušen. Takový člověk vykoná pak jen mimochodem něco, co je zevně podobno odříkání. Dejme tomu, že tu jde o ženu. Tu by stačilo, kdyby jednou vzala služce z ruky kartáč a ukázala jí se vši vlídností, jak se drhne podlaha. I když by to bylo jen několik pohybů toho druhu, jest tím zadost učiněno symbolice nejnižšího sloužení. Tento malý čin dokoná rozuzlení a vyčerpání, které se muselo státi **viditelné**. Vzdor této snadnosti může ukončiti těžkou karmu.

Právě tak může se úklid jediného pokojíku státi symbolem

ke skončení a zrušení viny, jejíž odpykání nebo odčinění bylo by jinak vyžadovalo většího, bolestně pronikavého převratu. Tyto věci vyplývají nějakým způsobem ze zeslabených vlivů vracejících se účinků. Někdy jich také používá duchovní vedení jako zdánlivě náhodně seslaných činů, aby tím přivodilo rozuzlení.

Při tom všem je nutný předpoklad, že již nadešel neobyčejně veliký vzestup a s tím spojená změna duševního stavu. To jsou okolnosti, které žádný astrolog nedovede ovšem bráti v úvahu a svými výpočty vyvolává často zbytečné starosti. Někdy je tím vyvolána i taková úzkost, že již pouhá síla této úzkosti může přivoditi nebo vytvořiti nepříjemnost. Tím se pak ovšem výpočet zdánlivě vyplňuje, ačkoliv bez této úzkosti byl by se prokázal jako nesprávný. V takových případech otevřel dotyčný člověk svou úzkostí sám dveře ve světelném okruhu, který ho obklopuje. Kdo sám dobrovolně vystrčí ruku z ochranného obalu, tomu nemůže býti ze žádné strany pomozeno. Jeho vlastní vůle proráží z nitra **každou** ochranu. Bez jeho chtění nemůže však skrze světlo ho obklopující k němu proniknouti z venku nic.

Tak může se nejmenší úsluha bližnímu, s bližním procítěné utrpení neb jediné vlídné slovo zformovati k symbolickému rozuzlení a vyčerpání karmy, jakmile je tu vnitřním podkladem vážné chtění dobra.

Toto chtění musí ovšem vždy předcházet, neboť jinak nemůže býti řeči o symbolickém rozuzlení a vyčerpání karmy. Bez něho všechno zpětné proudění účinkuje pak v každém směru plně. Jakmile začne však u člověka skutečně vážné chtění ke vzestupu, může velmi záhy pozorovati, jak znenáhla přichází do jeho okolí stále více života, jako by mu všemožné věci byly

kladeny do cesty. Mají však vždy dobrý konec. Je mu to až nápadné. Ale stejně nápadně nastane na konec doba, ve které je více klidu anebo kdy všechno dění zřejmě znatelně slouží i k pozemskému vzestupu. Pak minul čas odpykávání. S radostným díkem může se člověk oddati myšlence, že z něho spadlo mnoho viny, kterou by jinak byl musel těžce odpykávati. Pak ať je na stráž, aby všechny nitky osudu, které znovu spřádá svým chtěním a přáním, byly jen dobré, aby tím ve zvratném působení i jeho mohlo zase stihnouti jen dobré!

1)

Přednáška: [6. Osud.](#)